

Nem akarunk hősi pózban, melldőngetve a múlt és jövő határ-
mesgyéjére állni, hogy mint dicső korharcosok, zsebünkben a győztes
multtal, nagyképműen a jövőbe kiáltunk, vagy ami ugyanaz: hibák és
botlások felsorolásával álszerűen leértékeljük magunkat, , , Nem. Dol-
goztunk, harcoltunk. Mint egyszerű közkatonák. Ahogy tudtunk: jól,
rosszul. Céljaink tiszták voltak: mozdulatlan tájunkon megmozdítani az
emberben az embert, elfásult lelkekbe belecöpögtetni a korparancs dik-
tálta lelkiismeretet, kötelességtudást; megmenteni a tisztát, megtisztítani
a jót, farizeus hazugságoktól lehántolni az igazságot. Hogy közben hibáz-
tunk? Lehet. Aki dolgozik, az sokszor hibázik is. Hatványozottabban
érvényes ez a kitesztottak, az elesettek oldalán. És mi ott áll-
tunk. A társadalmi mélységek homályában, ahová csak ritkán ér
el fénye a tudás világosságának, hol több a munka, kevesebb a pihe-
nés, sötétebbek a gondok, súlyosabb a felelősség, sok a feladat és
nehéz az előbbrejutás. Ott álltunk, mert életkörülményünk, felismerésünk
és igazságszeretetünk állított oda. És a most következő évben is ottma-
radunk, mint ahogy ottmaradunk mindaddig, míg különféleképpen
osztogatják az igazságot s míg lesznek emberek, akik szomjaznak a
szabadságot.

Kevert világban élünk mi itt. Nehéz az igazodás és még nehezebb
az útbaigazítás. A mi vidékünk nem a nyírott lelkek szabályos művész-
kertje. Sok itt a bojtorján, még több a tövis. Távol esünk a kultúra
országújtjától, messze vannak a kor lüktető szelleméletétől duzzadó világ-
városok, messzi harcok hullámverései nálunk csak alig-alig fodrozzák
meg a lelkeket. És mégis, — vagy talán éppen ezért? — örömmel
kapunk el minden hírfoszlányt, mosolygós bizakodással dédelgettünk min-
den biztató szót, mely reményt gyújt bennünk, hogy megtaláljuk a nagy
emberi közösséghez vezető fonalat.

Mi, jugoszláviai magyarok a magyarság mostohagyermekai vagyunk.
Bennünket vagy lemosolyognak, vagy agyonhallgatnak. Segítség, irány-
mutatás nem érkezik hozzánk. Magunkra hagyottan, saját erőnkől indul-
tunk el az önmegismerés útján, hogy tisztázott helyzetünkkel, egybe-
gyűjtött népi erőnkkel megnagyobbítsuk az utódállambeli és magyar-
országi demokrata magyarok láborát, hogy így, ezzel együtt mi
is kivehessük részünket a nagyvilág forgatagos, harcos, emberi
életéből.

Ezért tartottuk elsődendő fontosságúnak falukutatási mozgalmun-
kat, népi értékeink feltárását. Ezért igyekeztünk megragadni minden szálát,
mely az egyetemes magyarsággal köthet össze. És a jövőben is ezért
folytatjuk — minden nehézség ellenére — felderítő munkánkat, vala-
mint nemzetiségi kapcsolataink keresését Románia, Csehszlovákia és a
világ szélszórtan élő magyarságával. — Még akkor is, ha azok meg-
felelnek rólunk . . .

*Mert azért nem vagyunk olyan egyedül. Együttérzésünk és lelkese-
désünk elvezet Szlovenszko új magyarságának üdítő szellemkörébe, ott
vagyunk Erdély ifjú harcosainak baráti kézszorításánál, benneizzunk a
Márciusi Front kulturális-politikai harcaiban, az amerikai magyarság
demokratikus szabadságjogokat követelő mozgalmában és — régi bará-
tokra ismerünk Párisban és Madrid alatt.*

*Vojvodina dolgozó magyarjainak nagyrésze megértette és jóvá-
hagyta munkánkat. Bizonyágtétel erre, hogy ime öltödik évfolyamba
lépünk, megerősödünk, megnagyobbodtunk. Földtúró, szegény magyar-
jaink azzal a lelki finomsággal, mely a kerges kezek tulajdona, sokszor
ügyefogyott beszédünk mögött is megérezte az igaz akaratot, jószándékot.*

* * *

*És most, egy munkaév befejeztével szeretnénk igaz bírálatot hal-
lani azoktól, akik lehetővé tették, hogy lapunk mindaddig rendszeresen
megjelenhessék, azoktól, akik írásaink olvasásával és átérzésével a ma
még kicsiny, de egyre nagyobbodó táborunkhoz csatlakoztak, akik úgy
látják, hogy mindaz, amit jól-rosszul elibük tárunk, az ő javukat célozza
s akik már eddig is önkéntes munkaszolgáltatással bővítették, erősítették,
egységesítették mozgalmunkat.*

*Szeretnők, ha kicsiny Vojvodinánkban mindazok, akik velünk együtt
szorongtak, örültek, lelkesedtek és bizakodtak a széles e világon folyó
nagy harc, a demokrácia és fasizmus küzdelmének változó időszakaiban,
kik multhatatlanul fontosnak látják a haladószellem éber őrzését és ter-
jesztését vidékünkön s akik nem csak helyeselni vagy rosszalni, de aktíve
tenni is mernek ennek érdekében — most barátián, becsülettel megmon-
danák: mi az, ami hiányzik, ami hibás, amit másként kellene tenni,
hogy közös akarattal, legjobb tudásunk szerint együtt tömjük be a rése-
ket, egészítsük ki a hiányokat, javítsuk meg a megjavítandókat.*

*Ezért az új munkaév kezdetén programunkat táborunk minden
egyed tagjának hozzájárulásával akarjuk megállapítani és munkatársaink,
olvasóink felelősségérzetére és kötelességtudására bízunk, hogy mennyi-
ben lesznek segítségére szerkesztőségünknek abban, hogy mozgalmunkat
ez évben nagyobb, átfogóbb eredményhez juttassák.*

* * *

*Elvárjuk, hogy a most közölt kérdőívünkre minden egyes
olvasónk őszintén, legjobb belátásának megfelelően válaszolni fog.
Tudjuk, hogy egy kérdőív csak nagy általánosságban tisztázhatja
a kérdéseket és ezért, hogy olvasóink kívánsága konkrét esetek-
ben is kifejezésre juthasson, ezentúl minden számban leszakítható
szelvényt közlünk, melynek segítségével bírálatát, kívánságait bárki
közölheti szerkesztőségünkkel.*

*Lapunk csak akkor lehet igazán mindannyiunké, ha a szer-
kesztői munkát együttesen gyakoroljuk!*

